

Елин Пелин

Кукумявка

На народните учители

Благо пролетно слънце пече над село. Всичко живо се е размърдало. В разградения училищен двор, обраснал с бурен и коприва, играят моите немирни ученици. Училището е накривило комин, като ергенин шапката си, и самодоволно се е припекло на слънцето. По тревясалите керемиди на покрива му една селска коза богобоязливо си пасе.

Да ти е мило и драго да гледаш...

Но ето че от незнайно място върху кривия училищен комин кацна и се обади зловеща кукумявка.

– Проклятие!

– Кукумяу! Ку-ку-мя-у!

– Кажи, зловеща птицо нощна, мракът ли те изпрати всред бял ден, злини да ми прокобиш? – извиках възмутен.

– Кукумяу!

– Запустение на бедното училище ли, или моето нещастие вечаеш?

– Кукумяу!

– Мрачна птицо, със зелени, пъклени очи! Що искаш да кажеш? На народната просвета ли се подсмиваш, или на мене, що си заложих младините да гния тук?

– Кукумяу!

Проклета да си ти, кажи, защо си пратена тук? Печална новина ли да ми обадиш, че бѣднина ме не чака никаква и че тук, в праха училищен, ще мра полека-лека, забравен, изоставен?

– Кукумяу!

– Иди си, проклета птицо на мрака!

Тя шумно отлетя и ме изгледа презрително със зелените си очи.

– Къде отиваш ти, любителко на тъмнината? – викнах след нея. – нима ще обиколиш моите братя по борба, по идея и по страдания, все таз зловеща песен да им пееш?

– Кукумяу! – отговори тя.

КРАЙ

© Елин Пелин

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5751>]